I. T.
Čs. Vojenský vědecký ústav,
Praha XI., Museum Osvobození,

Svatováclavská

Stráž

List pro katolický ...
Orgán katolických legionářů, jejich přátel, hraničářů a vojáků v záloze

Redakce a administrace
v Praze II., ulice u Půjčovny 4

Ročník II. **V Praze dne 11. února 1938** **Číslo 7**

VÝMĚNA RESORTŮ

Již delší dobu se u nás mluví a píše o dvou věcech, jednak o výměně ministerských křesel a rozšíření koalice. Novoročními projevy některých politiků byly obě tyto otázky nadhozeny, ale dosud se nestalo nic a pravděpodobně bude ještě dlouho trvat, než se něco stane. Teoreticky jsou všechny vládní strany pro obě otázky, ale horší je to již s praktickým řešením.

U nás se vyvinul stav, jistě ne zdravý, že některé strany si obsadily jako své državy určitá ministerstva a drží je za každou cenu. A do nich dosazuje jen své lidi, bez ohledu na kvalifikaci často, jen když mají legitimace oné strany. Nejsou řídkými případy, že marně usiluje o místo nebo povýšení, na které má nárok, úředník jiné politické strany, než je ministr, nebo člověk, který se o politiku nestará v přesvědčení, že povinnost úředníka je sloužit, a sice dobře sloužit, a ne dělat politiku. Že je jeho povinností sloužit státu a ne určité politické skupině. Vyvinul se dokonce takový stav, že dojde-li přece k tomu, aby se stal ministrem některého ministerstva zástupce jiné strany, než která je dosud měla, mají v sekretariátě stran hodně práce s vyplňováním nových legitimací. Přes noc si mnoho lidí uvědomuje, že vlastně patří do jiné strany, než ve které byli dosud, a že mají číst jiné noviny, než jaké četli dosud.

Tohle je tedy věc nezdravá a měl by jí být učiněn již jednou konec. Záleží při tom ovšem více na stranách, než na úřednictvu samém. Strany, když posílají na ministerská místa své lidi, by si měly uvědomit, že je tam stavějí pro stát a ne pro sebe, a že nesmí jít o udržení državy mocenské nebo o získání voličů, nýbrž o řízení státních věcí. Každému ministerstvu připadá jistý podíl v úsilí o společné dobro a je i správné, když jiný muž přinese i jiné názory i jiné metody v práci onoho ministerstva. Proto i po té stránce by bylo žádoucím, aby si občas měnily strany ministerstva. Tato nutnost se sice všeobecně uznává, ale tíže se již praktikuje.

Další otázkou jest rozšíření vládní koalice. Jak se zdá, nemůže padat v úvahu přibrání henlajnovců, kteří projevili ke státu velice málo lásky, nadužívajíce příliš svobody, která v našem státě eksistuje. Jednalo by se tedy hlavně o luďáky a národní sjednocení. Toto jest ovšem dnes tak roztříštěno, že sotva s ním lze počítat a luďáci, kteří mají nejen právo, nýbrž i povinnost účasti na vládních pracích, sami se z ní svým radikalismem vyřazují. A sotva se za nynější nálady podaří ministerskému předsedovi Dru Hodžovi, který není proti účasti ludové strany ve vládě, podaří rozšířit vládu o člena ludové strany.

Jak je z tohoto stručného popisu vidět, je dosti málo nadějí, jak na výměnu resortů ministerských, tak na rozšíření vládní koalice. Vůle sice tady je ke změně, ale proti provedení se staví mnoho překážek.

Dr. D. F. Polanský:

O českoslov. sebevědomí

Velmi mnoho polemik, diskusí, kampaní, bývá u nás vedeno za hlavního zřetele na cizí kritiku. Nebývá vždy považováno za důležité, zda ten či onen předmět našeho zájmu jest hodnotný, cenný, krásný, dobrý, nýbrž místo toho jest nám téměř vždy směrodatným, zda nás za tento náš zájem pochválí neb pokárá cizina. Skoro až z toho vyplývá jakýsi praktický relativism, podle něhož by nebylo dobrým ani krásným ani cenným o sobě vůbec nic, nýbrž existence všech hodnot by závisela na uznání směrodatného okolí. Nechme však filosofii a zůstaňme při prostých československých skutečnostech.

Jistě, že naše samostatnost, — řekněme jaksi v technickém smyslu, — se uskutečnila, až teprve když ji směrodatná cizina uznala. A již pouhý příkaz prozíravé opatrnosti velí, abychom ani nadále nepouštěli se zřetele a nepřestali se starati o to, co o nás cizina soudí a jak o nás smýšlí. Ale již právě tento zřetel sám obsahuje též důležitou brzdu: kdybychom vždy a ve všem čerpali jen odjinud, v čem by pozůstávala samostatnost? Musíme míti svůj vlastní obsah, samostatnost, uznávat vnitřní hodnotu, národní a státní duši, za kterou bychom se bili a ji bránili třeba proti celému světu. Vždyť i ta naše státní samostatnost sama zde byla daleko dříve, než nám ji mocnosti oddekretovaly.

Když si máme bráti příklady, tedy dobré: Angličan, Němec, Američan, Japonec atp., co slovo to náplň hrdosti pro představitele toho kterého státu. Ať platí totéž o slovu Čechoslovák! Vděčnost jest dobrá věc a věrnost za věrnost jistě zůstane — už jako stará československá vlastnost — naší zásadou vůči všem, kdož nám pomohli k osvobození z věkové poroby. Ale kdyby kdokoli, třeba i ten nejvlídnější pomocník, chtěl v nás spatřovati třeba ne přímo sluhu, ale jen nějakého méně hodnotného činitele, tedy ať promine, zachováme-li si vůči němu volnou ruku. Zadarmo nám nikdo nic nedal ani nedá. Kdybychom za nic nestáli, ba více, kdybychom nebyli velmi hodnotnými — tedy by nás neuznávali.

Tedy pryč již s tou postrašenou snahou zachovati se stůj co stůj vůči různým kritikám, věřme sobě, svým orgánům: armádě, správě, funkcionářům, milujme všechny své složky politické, kulturní, sociální, stavovské, jež tvoří dohromady krásné československé kolektivum a teprv v druhé řadě se ohlédněme v sousedství. To vzbudí i tam příslušné pocity, jež nám budou jen milými, t. j. respekt a pochopení.

Dalekosáhlé změny v Německu

Poslední dny lednové byly v Německu dusné, čekalo se nějaké veliké překvapení a nescházelo ani těch, kteří se domnívali, že ono překvapení bude se rovnat hrozné červnové noci r. 1934, kdy byli povražděni nejčelnější vůdcové hakenkreuzlerského hnutí. Tentokrát se sice aspoň zatím, obešel převrat bez krveprolévání, ale to neznamená, že je méně důležitý než byl v r. 1934. Lze říci, že Hitler se po druhé zmocňuje vlády v Říši, dostávaje pod svou moc armádu i držení vnitřní a zahraniční politiky. Vnějším popudem ke změně, která je tak dalekosáhlá, byl nerovný sňatek maršála Blomberga s 28letou dcerou maserky. Důstojnický sbor nebyl spokojen, protestoval. Neměl ostatně rád maršála, který uváděl armádu, která si vždycky uchovávala svoji neodvislost na politických stranách v stále větší závislost na hakenkreuzlerské straně. V čele odporu stál velitel pozemních vojenských sil, generál Fritsch. Hitler neváhal a dal ho zatknout. Po poradách s generály Keitelem a Brauchitschem, odpůrci Blombergovými, suspendoval Blomberga a jmenoval Keitela členem tajné rady a generalisimem vojsk.

Armádě je zaručena sice autonomie, ale jejím šéfem se stává Hitler. Generálové, kteří byli blízko straně, jako Reichenau a kteří, jak se všeobecně myslelo, se měli stát nejvlivnějšími osobnostmi v armádě, byli přeloženi. Goering byl jmenován maršálem a členem tajné rady, v níž zasedá Hitler a Neurath. Asi 30 generálů a 60 plukovníků bylo pensionováno.

Je jisto, že nyní strana dostává do rukou všechnu moc, jako ji má fašistická strana v Italii s Mussolinim v čele. Pro další vývoj je to velice důležité. Odvoláním velvyslanců z Říma, Tokia a Londýna, jakož i Papena z Vídně a jmenováním Ribentropa ministrem zahraničních věcí, nastávají pronikavé změny v zahraniční politice. Blomberg a jiní vedoucí činitelé jak v armádě tak ve státě, stavěli se na odpor příliš ostrému kursu zahraničnímu. Teď mají zajisté volnou ruku. Znamená to posílení osy Řím-Berlín-Tokio, zesílení protisovětské politiky? Pravděpodobně. Ale pak by to znamenalo i zesílení akcí proti státům, které v současné době mají se sověty pakt, tedy proti Francii i Československu.

V Německu nastupuje diktatura strany, jejíž moc byla sice dosud veliká, ale přece byla brzděna. Vůdce strany dostává největší moc v Říši. Tím je zatím dokončen vývoj, který se dál od r. 1933, kdy Hitler za pomoci nacionalistů a Papena získal ve volbách 52% hlasů a bylo mu svěřeno předsednictví vlády. Je třeba přiznat, že dovedl řádně zamíchat vodami mezinárodní politiky za těch 5 let a nynější změna znamená další zneklidnění

Křesťanská sociální politika

Když sledujeme činnost církve v posledních letech, musíme přiznat, že jest ohromná v sociální oblasti. Od nesmrtelného papeže Lva XIII., jehož sociální Encyklika „Rerum novarum" se stala základnou sociální práce katolíků, až do posledních dvou sociálních Encyklik Pia XI. „Quadragesimo anno" a „Divini Redemptoris", bylo vykonáno pro dělníka tolik dobrého, všeobecně mluveno, že i sami odpůrci církve to nutí přiznat. A v posledních letech ať se podíváme kamkoliv, všude vidíme, jak v dobách těžké hospodářské a sociální krise se uplatňuje blahodárně církev. Uvedu jen to, co dělá pařížský arcibiskup, kardinál Verdier, který za 5 let vystavěl na periferii Paříže 100 kostelů a dal tak práci tisícům a tisícům nezaměstnaných, co dělají biskupové v jiných zemích, i u nás, ať již se nezmiňuji o tom, že právě sociální zásady papežů se stávají různým vládcům, jako třeba presidentu Rooseveltovi, východiskem z krise. Všude si uvědomují katolíci, že nejlepší zbraní proti podvratným komunistickým živlům je právě intensivní sociální práce.

Mám před sebou řeč, kterou proslovil arcibiskup chicagský, kardinál Mundelein, a která je potvrzením této pravdy. Nestačí, děl, prázdná slova, i sebe zvučnější, je třeba činnosti. Je třeba sice pořádat přednášky proti komunistickému nebezpečí ve světě, ale to by nestačilo, kdyby katolíci všude nepřikročili k uskutečnění spravedlivých křesťanských sociálních zásad. Trpěli jsme v minulosti tím, že jsme nepostupovali energicky proti egoistickým zaměstnavatelům, kteří pokrytecky se dělali katolíky, ale nevedli si podle katolických zásad. Ty doby patří již minulosti. Naše místo je s chudými, s dělníky, to jsou naši lidé. Stavějí naše chrámy a naplňují je. Jejich děti navštěvují naše školy, naše kněžstvo pochází z jejich řad. Čekají od nás směrnice a pomoc. Neskrývejme si nebezpečí komunismu u nás a vůbec ve světě, sám papež Pius XI. před ním vážně varuje. Ale čelme mu hlavně tím, že naše činy soukromé i veřejné budou takové, aby nezraňovaly sociální spravedlnost. Nesmíme

Chmurná čísla

Občas se vynořují slova, že nezaměstnanost jest na ústupu, tedy že se zmenšila i těžká hospodářská i sociální krise, která jest od r. 1931 takovou metlou pro lidstvo nejen Evropské, nýbrž celého světa. Ale čísla, která mluví tvrdou řečí a nesmlouvavou, všechny naděje maří. Poslední statistiky o stavu nezaměstnanosti v naší republice jsou aspoň chmurné. Za poslední měsíc přibylo nových 60.000 nezaměstnaných, takže jich máme 518.000, což je tedy na nevelký stát jistě více než dosti. V některých průmyslových odvětvích nastalo sice zlepšení, ale v jiných, jako v textilu, je pozorováno stálé zhoršení. Je třeba, aby stát hledal jiné cesty k zlepšení a přihlížel ke všem odvětvím, aby byla provedena revise dvojího zaměstnání nebo práce přes čas a položky na nouzové práce byly rozdělovány tak, aby se dostalo na všechny třídy nezaměstnaných. Zdá se, soudě podle nedávného prohlášení ministra sociální péče Nečase, že ten úmysl je zde, jen aby byl proveden.

lhostejně přihlížet, když jde o tyto věci. Jsou to vážná a pravdivá slova pro katolíky a hlavně katolické politiky a zaměstnavatele. Pius XI. často zdůrazňuje, že hlavními příčinami současné krise jsou příčiny mravní, totiž nedostatek lásky a křesťanské spravedlnosti. Dělnictvo a každý chudý člověk je velice citlivý právě zde a to že křesťanští zaměstnavatelé si nepočínali sociálně spravedlivě, to je křesťansky vůči dělníků, ať v otázce mzdy nebo jiné, bylo podnětem odporem církve k akci proti ní. Na to si stěžoval i Pius XI., když káral ty zaměstnavatele a patrony, kteří nedovolovali četby papežské sociální Encykliky jedině proto, že hájila spravedlivé požadavky dělnické třídy. Zde není možno smlouvati, to by se vymstilo, třeba jen správně jednat, i když to vyžaduje oběti.

Neurážejte kněze - legionáře

Jednou základní vlastností ruských legionářů byla – přes některé přestřelky – úcta k přesvědčení druhého. Tím se naše bratrstvo vyznamenávalo. To podtrhujeme.

Tato úcta, která podporovala jednotu a svornost, byla také příčinou, že jsme společnou prací znovu vydobyli největší čest národa – samostatnost. Čest samostatnosti přešla bez rozdílu na všechny bojovníky, kteří se o ni zasloužili. Nemá proto nikdo z legionářů práva, aby z této hradby cti napadal čest spolubojovníka.

Nechceme vzpomínat věcí s počátků naší organisace, napadání jsouce ve všech t. zv. pokrokových listech, od žurnálů až k regionálním plátkům. Ty „bratrské" urážky našeho náboženství a nás jako legionářů ještě dnes bolí, ale zdá se, jako bychom se s nimi smiřovali, jako bychom je prostě přijímali za skutečnost.

Ale buďme bděli!

Náš bratr, římsko-katolický farář, Jan Baran je soustavně přepadán urážkami takového stupně, že to musí vzbudit odpor u každého slušného člověka, znajícího společenský takt a konvenční úctu k hodnosti ať už kterékoliv.

Bratr Jan Baran je v legiích znám jako dobrý voják svého národa, kterému jako katolík věrně, poctivě, obětavě a nezištně sloužil. Snad jedinou výtkou od takového pokrokového zaostalce může býti to, že jak věrný zůstal svému národu v boji za svobodu, tak zůstal věren matce Církvi – a dokonce když odložil legionářský stejnokroj, šel studovat bohosloví a to v době, když se v republice bořila autorita Boží, zabíraly katolické chrámy a kácely sochy ve jménu demokracie!

To je příčina všeho štvaní, že je katolickým farářem.

Ale k věci.

„Legionářská stráž", č. 45 z 5. listopadu 1937 uveřejnila legionáře-katolíky urážející rýmovačku: „Ze soutěže na pochod katolických legionářů 1937" v humoristické příloze „Houpačky". Řekne se: vždyť je to psina. Ale pro psinu nejsou věci, vědomě urážející naše přesvědčení. To by si mohla „Legionářská stráž" uvědomit, chve-li býti vskutku legionářskou stráží všeho bratrstva: že se musí střežit urážek spolubratří. Nebo katolík už není bratrem? Je dost bratří-katolíků odbírajících „Legionářskou stráž". Myslí „Legionářská stráž" že bychom nedovedli – a toho jsme jako křesťané dalecí – napsat nějaký pamflet na patrony pokroku?

Kam by to vedlo? A kam bychom došli v době, v které se máme vyznačovati jednotou a svorností.

V pamfletu se píše o 3.000 katolických legionářů. Ano, je nás již trochu víc než 3.000, ale za to chlapců věřících a mravně zachovalých. U nás počet neznamená nic, ale kvalita!

Pak tam stojí, že ctíme mariánské sloupy. Mariánské sloupy nectíme, ale Pannu Marii a za to se nestydíme, naopak jsme na to hrdí, že jsme Jejími věrnými syny. Po celý život, každým dechem chceme Pannu Marii milovat a ctít a za tu milost děkovat, že nás ve válce chránila a ve zdraví se navrátili domů. A ještě něco, vděčíme Prostřednici všech milostí, že jsme ve všem tom popřevratovém zmatku zůstali věrni Církvi svaté a nestali se Jidáši. A dnes v rozbořeném světě je naší mocnou Ochránkyní a pod Její egidou není se katolickému křesťanu čeho bát.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí byl nám a je důkazem, co dovedla hrstka nadšených věřících studentů v čele s jesuitou pod praporem mariánským – první čeští legionáři – proti spoustě nepřátel. Zde rozhodla rovněž kvalita, ne množství.

Zmíněný pamflet, nějaký ostravský chachar vystřihl z „Legionářské stráže" a nalepil na korespondenční lístek a poslal s urážející odresou na:

Pan

Jan Baran,

čsl. farář, říšský vůdce tureckých legionářů

v Rychvaldě ve Slezsku.

Tak tedy pomáhá „Legionářská stráž" k bratrským štvanicím a k úhoně poctivého jména legionář. A ten kulturní zaostalec nadává katolickému knězi, protože jeho práci a důstojnost nezná a nikdy se nesnažil jako protivník ho pochopiti. Doložil svou nevědomost, neznalost, časné a jen lidské chápání Církve svaté.

Ponecháváme celému legionářskému bratrstvu, aby samo posoudilo takové způsoby na cti utrhání bratra v duchovní hodnosti, které neprokazuje mnoho ducha a vkusu jeho pisateli a které neslouží k bratrské jednotě, ke které posledně vyzýval při své padesátce br. armádní generál Jan Syrový v 20. výročí republiky.

E. Dostál.

Jiří Sahula:

Rytířská povaha Otce vlasti

V minulém čísle t. l. vylíčil jsem rytířské činy Otce vlasti Karla IV. až do roku 1339, dnes pokračuji rokem následujícím.

Když Karlovi zvěstováno, že prostopášná choť Jana Jindřicha, jménem Markéta, spikla se s císařem Ludvíkem proti vlastnímu choti, Karel pospíšil do Tyrol a rázně spiknutí potlačil. Pak dobýval pevných míst na rozhraní Tyrol a Italie. Bylo na podiv, že z četných bojů tehdy vyvázl zcela bez pohromy.

V Belluně obdržel Karel prosebný list od Aquilejského patriarchy Bertranda, aby mu pomohl proti vévodovi rakouskému a hraběti Gorickému. Vytáhl tedy Karel do pole asi s 200 jezdců a s tisícem pěších v prosinci 1340 neschůdnými cestami k Serravale a spojil své čety s vojskem Jana Jindřicha. Oba bratři se přidružili k branné moci Bertrandově. Voje gorickorakouské daly se před přemocí na útěk. Karel část vojska pronásledoval k Lublani.

Koncem r. 1344 doprovázel Karel svého otce na křižácké výpravě proti Litvanům. Na zpáteční cestě byl roku 1345 na rozkaz žárlivého krále polského Kazimíra v Kališi zajat. Ale svým důvtipem se z léčky i nyní vysvobodil.

R. 1346 byl Karel za pomoci papežovy zvolen proti císaři Ludvíkovi za krále německého. Ale příslušnou moc byl nucen teprve si vybojovati – při tom pak byl odkázán výhradně na prostředky vlastní. Ačkoli však mu nastávaly v Německu těžké starosti, neváhal s otcem zajeti s menším houfcem ozbrojenců do Francie, aby pomohl francouzskému králi Filipu VI. proti válečnému vpádu anglického panovníka Eduarda III. Známo, že slepý Jan v bitvě u Kreščaku padl smrtí rekovnou. Karel byl v boji třikrát zraněn. Doplížil se do blízkého kláštera, kdež se mu dostalo ošetření. Když se zotavil, byl v Německu korunován. Ale ve skutečnosti tam neměl fysickou oporu téměř žádnou.

Pružný duch jeho však nezoufal, když značná moc Ludvíkova začala proti němu pracovati. Vyvinul horečnou činnost, která je hodna velikého obdivu. V březnu r. 1347 pospíšil Karel na jih bez válečné družiny – toliko se třemi druhy – v přestrojení za kupce, aby za pomoci přátel italských oslabil moc Ludvíkovu dobytím Tyrol. Vybojoval několik úspěchů. Když pak se s ním utkali Ludvíkovi Bavoři, Karel je zahnal na hanebný útěk. Když se však postavil proti němu později syn sesazeného císaře Ludvík, ustoupil k Tridentu. Válka vedena dále s proměnlivým štěstím. Karel přes značné nesnáze opouštěl válečné pole s velikou ctí. Zaťal straně Ludvíkově rány nezhojitelné.

Ke konci srpna r. 1347 vrátil se do Prahy. V září byl korunován na krále českého. Ale zdržel se po korunovaci ve vlasti jen měsíc, jelikož zestárlý Ludvík stále proti němu organisoval vojenské spolky. Karel snažil se soka předejíti válečnou výpravou. Shromáždil české dobrovolníky, kteří byli hrdi, že český král po prvé v dějinách vstoupil na trůn Německé říše. Došla náhle zpráva, že tvrdošíjný Ludvík při honbě na medvědy zemřel, byv raněn mrtvicí. Karel však přece postoupil s vojskem do Bavor, aby své moci dodal důrazu. Někde byl vítán, jinde narážel na odpor. Oposice docela zvolila za vzdorokrále anglického Eduarda III. Ten se odřekl pochybné důstojnosti. Další intriky rodu Ludvíkova pak selhávaly.

Tato rodina zvolila 30. ledna 1348 za krále německého divokého bojovníka, hraběte Günthera ze Schwarzburku. Byl to pokus směšně zoufalý; panství tohoto velmože zaujímalo sotva jednu čtvereční míli. Ale hrabě osvědčil podivuhodnou energii. Karel byl povinen veleříši i svému majestátu, aby odpor zlomil. Vytáhl proti Güntherovi, svedl s jeho slabými četami několik půtek a oblehl ho v Eltweilu nad Rýnem. Ačkoli část Güntherova vojska přešla již předtím ke Karlovi, hrabě vzdoroval statečně. Nechtěl se vzdáti ani tehdy, když povážlivě ochuravěl. Karlovi silně imponoval rytířský duch hraběte, který se odvážil bojovati téměř proti všem, i když nečetné své spojence ztratil. Panovník mohl vzdorného velmože zcela zdrtiti, ale uzavřel s ním smlouvu. Když Günther se svými uznal Karla za krále, tento mu zapsal větší peněžní částku. Když hrabě ve Frankfurtu zemřel, podle přání Karlova byl pochován s královskými poctami. Sám král bral na pohřbu účast.

Tu vidíme krásný rys na povaze Karlově. Jako čestný a smířlivý bojovník dovedl prokazovati čest i udatnosti svého slabého soka. Tehdy již uznání Karla jako krále německého bylo ve veleříši jednosvorné.

(Příště dále.)

Kap. pěch. vz. Ant. Sorm:

Výběry nápisů na památnících a náhrobcích obětí světové války

(Dokončení)

Na Olšanech na IV. hřbitově naleznete pomník s nápisem:

Do bitvy tuhé za lidstva blaho,
věda když zvala tě, šel jsi ač mlád,
opustils vše co člověku draho —
povinnost kázala — ty jsi šel rád.
Odvracet smrt byl úkol tvůj svatý,
stům když jsi pomohl, sáms mrtvý kles,
té lásce k lidstvu, jíž jsi byl vnatý
poslední oběť jsi smrti svou vznes'.

Český nápis na hřbitově v Čes. Krumlově z r. 1918:

Otec doma, syn na bojišti,
oba týž den a v touž hodinu skonali,
by ve vzájemné touze se do nebe
dostali.

Na Smíchovském hřbitově:

V cizinu vyštvala mě bouře války litá,
srdce touhou hyne,
z prsou vzdech se line:
Zemřít v milé domovině.

V Písečné v Orlických horách na hřbitově:

V plné síle, v jarém věku,
zažils hrůzy války v cizině,
vrátils se zlomen a bez vděku
bys v náruč matky kles,
a na vždy usnul v otčině.

V Kunčicích u Kyšperka na hřbitově:

Za cizí hřích,
pro cizí vinu,
opustili jste domovinu,
tam nyní spíte věčný sen,
neslyšíte náš bolný sten.

V Čes. Budějovicích na hřbitově sv. Otilie:

Srdce naše, jejich vzkvétalo květy,
drahými nám vezdy byli světy,
však na poli slávy v máji žití zvadli —
když za domov drahý životy své kladli
Přijmi, Pane, oběť tuto v plesání
i svobodná vlasti!
Děti, šťastné shledání.

V Jankově:

Neželte již pro mě,
těšte se jen tím,
že já v české zemi
klidně spím.

V Břevnově:

Zde spí snem míru,
v hrob ho zkosila
hlice válečného víru.

Legionáři a starostovi obce Němčic Fr. Toufarovi upravil děkan Mat. Kolařík v Sedlici u Blatné nápis na hrob:

Odpočiň si, otče drahý, při obětech života
za tvou oběť k české vlasti,
za tvou lásku o rodinu,
za tvou lásku k rodné obci.
Božská zaplať Dobrota.

Ještě několik nápisů na společný pomník:

V cizí zemi jako kvítí
ať spí sladce po boji,
světlo věčné ať jim svítí,
Odpočiňte v pokoji.

Ve Vys. Chvojně na Pardubicku:

Za činy živých i mrtvých
nám spravedlnost vrací vlast.

V Rokytně na Pardubicku:

Nezapomeňte, že po tři věky národ náš
přinášel oběti za osvobození své.

Na Mařatkově sousoší pod Emausy v Praze čteme:

Praha svým vítězným synům. —
Opustíš-li mne, zahynu,
opustíš-li mne, zahyneš.

Na hrobě v dáli na Olšanech od domobranců druhé výzvy věnováno:

Kolik on vzpomínek nese v ten svět šírý
na ty,
kdož pro svobodu své vlasti s námi šli,
však do osvobozené — již se nevrátili.

Podepsaný by rád tuto poesii památníkovou a náhrobní sebral a prosí snažně o zasílání opisů nápisů z památníků, mobyl, křížů, náhrobků legionářů i vojínů, jakož i o zprávy, kde s památníky jsou spjaty prvky náboženské (kříž, umístění desek v chrámu, zvony, oltáře či obrazy). Zprávy mohou býti zasílány prostřednictvím redakce neb přímo sběrateli na adresu: Antonín Sorm, Praha XIX.-Dejvice čp. 751, ul. nad Šárkou 38.

Hraničář

Teplice-Šanov

Naše město se stalo v poslední době středem pozornosti v republice i za hranicemi. pozornosti, jaké si nezaslouží a která jest mu více ke škodě než k užitku. Jako lázeňské město máme největší zájem na tom, aby pověst města byla co nejlepší, aby k nám nebáli se jezditi hosté z republiky i z ciziny léčit svůj rheumatismus, své choré údy. O léčivosti našich pramenů není pochybnosti. Tu potvrzují souhlasně největší lékařské kapacity. Ale nezasloužíme si toho, aby pověst města nespravedlivým způsobem byla snižována a tím hosté od návštěvy teplických lázní zrazováni, jako se v poslední době děje, jako činí i Svandovo divadlo na Smíchově ve svém nejnovějším kuse „Nám je hej". O Frankově incidentu v Teplicích se referuje, jako by to bývala strašná řež mezi Henleinovci a státní policií, zatím se nic vlastně nestalo, a účastníci nebyli vůbec tepličtí občané, nýbrž lidé úplně cizí, kteří do Teplic jen přijeli na Henleinův projev. Tepličtí lidé slyšeli o celé věci teprve z radia. A teprve v Praze se dozvěděli zase jinou hrůzostrašnou historku, že tenkrát již stála na hranicích vyzbrojená německá armáda, připravená vtrhnouti do republiky a že jen anglický zahraniční ministr nás od vpádu zachránil. Také Rutova nepěkná aféra byla zneužita k poškození pověsti našeho města, ačkoliv se odehrávala v Liberci a ne v Teplicích. Teplice se líčí jako vysloveně protičeské město, jako ohnisko Henleinovského hnutí, jako středisko protistátních rejdů. Není to tak zlé, jak se mluví. Státní policie úplně ovládá situaci a my čeští hraničáři máme dnes ve městě tak silné posice, že dovedeme v každé době zájmy státu uhájit. Na radnici mají většinu koaliční vládní strany, které jsou příliš opatrné, než aby dopustily, aby se ve městě dálo něco, co by bylo proti státu. Když sudetoněmecká strana žádala propůjčení velikého divadelního sálu k uspořádání Henleinova projevu, městská rada kladdovolené dělnictva, oprávněných jistě zákonů, stouply nesmírně náklady a za dvě léta lidová fronta prohospodařila maličkost – 50 miliard franků, které hradila vnitřními i zahraničními půjčkami. Dalším nebezpečím byli komunisté. Stávka stíhala stávku, a to nejen ve všech odvětvích průmyslových, stávkovali obecní zaměstnanci, každou chvíli byl zastaven provoz atd. Komunisté, kteří se stali duší lidové fronty stupňovali ustavičně své požadavky, řád byl čím dál tím více porušován a vliv Francie na mezinárodním poli upadal. Blum ve chvíli, kdy myslí, že pevně sedí v sedle, musil odstoupit a vystřídala ho zase vláda lidové fronty vedená Chautempsem. Nejvlivnější osobou byl v ní ministr financí Bonnet, který přišel s nepříjemným slovem: šetřit! A to se nelíbilo ani socialistům ani komunistům a vláda padla. Novou zase vytvořil Chautemps, ale bez podpory komunistů, vládu složenou z radikálů a některých členů stran centra. Veřejné mínění ji přijalo sympaticky, v parlamentě se za ni postavilo 500 poslanců a slíbili svoji podporu prozatímně ovšem i socialisté i komunisté. Podle posledních zpráv se ocitá tato vláda v krisi. Část socialistů se staví proti ní, poněvadž to není vláda lidové fronty a část radikálů se zase staví proti ní proto, že vláda počítá s podporou lidové fronty. A tak v dohledné době nedostane Chautemps většinu a bude musit podat demisi. Ovšem, bude dlouho trvat, než bude odstraněno zlo způsobené komunisty.

Lidová fronta ve Francii se rozpadává

Lidová fronta ve Francii nevydržela ani dvě léta. S velikými nadějemi po vítězných volbách v r. 1935 zaujímala vlády a mnozí lidé se domnívali, že Francie bude celému světu příkladem, jak dosíci blahobytu. Blumova vláda chrlila zákon za zákonem a třeba uznat, že některé z nich, týkající se sociálních věcí, byly spravedlivé. Ale Blum zapomněl na dvě důležité otázky: Snese státní pokladna tak vysoké výdaje spojené s rychlým sociálním zákonodárstvím? Je vůbec možno spoléhat delší dobu na podporu komunistické strany? Osmihodinovou dobou pracovní, zavedením

O našem poměru k Němcům ve státě

Na pracovním dnu krajské legie řečníků lidové strany, konaném v Plzni, promluvil ministr veřejných prací, Ing. Dostálek o současné a hospodářské situaci našeho státu. Nejistá mezinárodní situace, pravil, nás přiměla k zvýšení zbrojení, abychom zajistili své hranice. Bylo ovšem třeba žádat od občanů větších obětí, ale tyto to jsou nutné v zájmu státu. V další části své řeči se dotkl p. ministr ožehavého problému, v posledním měsíci vášnivě prodebatovaného o spolupráci s Němci. Jsme, pravil, proloyální spolupráci s Němci, ale nemůžeme trpět, aby v dobách mimořádně vážných spolurozhodovaly o osudech československé republiky nespolehlivé živly na úkor aktivistických skupin. Hospodářskou a sociální politiku je nutno budovat na zásadách demokracie a spravedlnosti. Je třeba vůle na základě křesťanského socialismu.

Stav vyjednávání mezi Anglií a Irskem

Po odjezdu předsedy vlády svobodného irského státu, De Valery, s ministerským předsedou anglickým, Chamberlainem, se veřejné mínění irské natolik uklidnilo, že je možné ve vyjednávání pokračovat. Irsko, které má od posledních dnů prosincových novou ústavu, touží po sjednocení celé země pod jednou vládou v Dublině. Sever Irska, Ulster, který je protestantský a průmyslový, nechce se připojit ke katolickému a zemědělskému jižnímu Irsku a je v tom podporován anglickým parlamentem. De Valera, který po svržení Gosgrava r. 1932 je vlastně hlavou samostatného Irska, klade za prvou podmínku při vyjednávání sloučení Severu s Jihem v jeden stát. Odpor, který vzbudil tímto v Londýně, začíná se poněkud menšit následkem dalších bodů jednání, hospodářského a vojenského, hlavně toho druhého. Anglie totiž potřebuje na pobřeží Irska základny pro své loďstvo a letectvo, aby v případě války nemělo nepřítele blízko svých hranic, jako tomu bylo za světové války, kdy právě na irském pobřeží měly své základny ponorky německé. Anglii též jde o to, aby irský živel, mající značný vliv ve Spoj. státech severoamerických, nepodlehl německé propagandě a nestal se jejím nástrojem. Právě tato fakta radí Londýnu k povolnosti a nabízí již řešení, které je již pro Irsko přijatelnější.

Veliký úspěch Stojadinovičův

Poslední cesty ministerského předsedy jugoslávského, dra Stojadinoviče, a vyjednávání obchodní ve prospěch své země, rozhodně posílilo jeho posici. Zdálo se sice, že jeho popularita poklesla událostmi kolem konkordátu, ale to bylo skutečně jen zdání, jak ukazují volby, které se konaly v neděli, a v nichž bylo zvoleno ve všech bánovinách 23 senátorů. Vládní strana radikální zajednice získala 17 mandátů a oposice vedená drem Mačkem, pouze 6. Všechny mandáty získala oposice v banovinách chorvatských, tedy doma, kdežto v ostatních nezabrala. Je jisto, že vláda, ve které má rozhodující slovo dr. Stojadinovič a pak ministr vnitra dr. Korošec, bývalý vůdce katolické strany, získává v Jugoslavii stále větší moc. Je to i zásluhou prince-regenta Pavla, usilujícího o sjednocení co nejužší všech státotvorných složek.

Poměr Italie a Velké Britanie se lepší

Tažením Italie do Habeše se velice zhoršil poměr mezi Italií a Anglií a přiostření nastalo ještě účastí Italie ve španělské občanské válce. Anglie sice není nevinnou mocností, která by se nemísila do událostí ve Španělsku, ale nečiní tak příliš okatě jako Italie. A právě proto, že má Anglie veliké své zájmy jak ve Španělsku tak ve Středozemí, těžce nese zákrok Mussoliniho a to kalilo vzájemný poměr. Loni v létě poslal Chamberlain, ministerský předseda anglický, dopis Mussolinimu, přátelsky naladěný a tehdy se zdálo, že napjetí bude ulomen hrot. Nestalo se to však a teprve nyní se poněkud vyjasňuje. Důvodů je několik. Anglie nepotřebuje, aby osa Řím–Berlín byla příliš pevná, obzvláště po nynější změně v Německu. Mussolini se plně připojuje k protipirátské akci Anglie ve Středozemním moři, poněvadž je přesvědčen, že při potopování anglických parníků neběží o pomoc Francovi, nýbrž vládního Španělska, které v tísni, ve které se ocitlo, hledí veřejnost evropskou postavit proti Francovi. To jsou ostatně čistě komunistické metody vždycky. Anglie se konečně smiřuje i s anexí Habeše Italií, a poněvadž ten stav nelze změnit, hledí z uznání něco vytěžit. Proto je pravděpodobno, že bude navázáno mezi oběma státy jednání, kterými bude odstraněno dosavadní napjetí.

Dominik Matějka

Z Rakouska ke Slovanům

(Pokračování).

Přítomní hosté, Bulhaři, jichž je v městě většina, nás hostili a mluvili před námi otevřeně a dávali na jevo svoji nenávisť proti Srbům a touhu po pomstě za porážku na Bregálnici.

Pomalu naši hoši odcházeli do nové bolnice a já zůstal naposledy. Nemoc se u mne nehoršila, jenom slabost byla stále větší. Kamarád Mezera již v noci blouznil, bylo to s ním již špatné.

Dne 20. února 1915 večer, přišel pro mne desátník, abych si zbalil věci a šel s ním. Mezera chtěl jíti s sebou, ale nesměl. V nové bolnici, v prvém poschodí měl jsem menší místnost, v které bylo 8 postelí a zatím dva nemocní, jeden raněný četník (žandár), druhý měl omrzlé nohy. Za tři dny měl jsem místnost plnou. Žandár měl dosti peněz a chtěl často víno. Nebylo to dovoleno, ale vzal jsem džbán, jako bych šel pro vodu z vodovodu před nemocnicí a přinesl jsem oko (asi máz) vína; stálo jen 3 groše a bylo k dostání v každé kůči a pili jsme všichni. Též na poštu jsem chodival.

Lékař byl Srb z Dalmacie, který přeběhl z Rakouska a měl na starost též starou bolnici. Jeho manželka byla též lékařkou a věnovala se jen naší bolnici, kde měli též byt. Správu vedl jejich příbuzný, též inteligent srbský. Byli všichni velice hodní, měli nás, zajatce, rádi, zvláště paní doktorka, sama přinášela léky a starala se o naši čistotu. Doktor byl vždy veselý a o humor neměl nikdy nouzi, třebas konal těžkou operaci. Správci říkali jsme komisar a vydával též v kuchyni jídla.

Jednou šel jsem z pošty, přidal se ke mně mladý muž v civilu a osloviv mne česky, což mne překvapilo a vyptával se na různé věci, takže jsem s ním mluvil dosti důvěrně v předpokladu, že mám před sebou dobrého Čecha. Po chvíli jsem řekl, že snad již válka nebude dlouho trvat, kde by již Rakousko bralo lidi, a on povídá: Rakousko vydrží válčiti ještě tři roky a ještě bude míti dosti lidí. Jelikož šel proti nám srbský důstojník, poroučel se mi. Teprve jsem si uvědomil, že to může býti rakouský špicl a mrzelo mne, že jsem mu i to málo řekl. Přemýšlel jsem o této příhodě a prvně jsem uvažoval o tom, co by mne stihlo, až bych se vrátil domů a prozradilo se, jak jsem na Smeredově válčil. Druhý den seděl jsem na posteli obrácen zádv proti slunci, které krásně svítilo. Večer při večeři mluvil jsem v kuchyni před komisarem nějaké nesmysly a než jsem rozdal večeři přišel doktor, chytil mne za rameno a kázal vysvléci se. Ve spodním prádle odvedl mne dolů na pokoj, kde byl tyfus. Zde prv jsem vykřičel, že jsme nechtěli bojovati proti Srbům, že jsme se nechali zaimouti a dělal jsem rámus tak, že na mne třikrát přivedli doktora, který bydlel naproti přes chodbu. Pak jsem upadl v bezvědomí a pamatuji si jen, že jsem měl jakési vidiny. Viděl jsem, jak ve dveřích stojí voják s puškou v ruce a kapitán ukazuje na mne a velí mne zastřeliti skrze zavřené dveře. Slyšel jsem na chodbě známé hlasy i výstřel. Dále viděl jsem manželku s dětmi a lékaře, který pravil: Dobře, že jste si pro něho přišli.

Čtvrtý den jsem procitl. Vedle mne ležel Bartůněk z Libuše u Prahy, nemluvil nic, jen ukazoval na hlavu. Proti mně leželi také dva naši hoši a pátý byl zde ošetřovatel Weis z Prahy, který nás dobře ošetřoval. Prvé dny dávali mně pouze mléko, později trochu hovězí polévky.

Za několik dní přinesli k nám kamaráda Kromholce, který celou noc silně chraptěl a ráno dokonal.

Byl to první z nás 16 v nové bolnici. Pak jsem přišel do prvého poschodí a zde poležel až do konce března. V dubnu jsem již vycházel na sluníčko.

Také naše dobrá lékařka onemocněla týlem, léčil ji vojenský lékař z města a ten doporučoval kyselá jídla a pak jsme dostávali polévku kyselou. O Velkonocích (pravoslavných) měli jsme celý týden přilepšení stravu, víno, ba i po nějakém penízi jsme dostali od doktora.

Pokračování

---

dovolené dělnictva, oprávněných jistě zákonů, stouply nesmírně náklady a za dvě léta lidová fronta prohospodařila maličkost – 50 miliard franků, které hradila vnitřními i zahraničními půjčkami. Dalším nebezpečím byli komunisté. Stávka stíhala stávku, a to nejen ve všech odvětvích průmyslových, stávkovali obecní zaměstnanci, každou chvíli byl zastaven provoz atd. Komunisté, kteří se stali duší lidové fronty stupňovali ustavičně své požadavky, řád byl čím dál tím více porušován a vliv Francie na mezinárodním poli upadal. Blum ve chvíli, kdy myslí, že pevně sedí v sedle, musil odstoupit a vystřídala ho zase vláda lidové fronty vedená Chautempsem. Nejvlivnější osobou byl v ní ministr financí Bonnet, který přišel s nepříjemným slovem: šetřit! A to se nelíbilo ani socialistům ani komunistům a vláda padla. Novou zase vytvořil Chautemps, ale bez podpory komunistů, vládu složenou z radikálů a některých členů stran centra. Veřejné mínění ji přijalo sympaticky, v parlamentě se za ni postavilo 500 poslanců a slíbili svoji podporu prozatímně ovšem i socialisté i komunisté. Podle posledních zpráv se ocitá tato vláda v krisi. Část socialistů se staví proti ní, poněvadž to není vláda lidové fronty a část radikálů se zase staví proti ní proto, že vláda počítá s podporou lidové fronty. A tak v dohledné době nedostane Chautemps většinu a bude musit podat demisi. Ovšem, bude dlouho trvat, než bude odstraněno zlo způsobené komunisty.

Náš XVIII. společenský ples vydařil se nade všecko očekávání. Účast při něm byla větší než kdykoliv v uplynulých létech, viděli jsme tu zástupce okresního úřadu, četnictva, státní policie, soudu, železnic i pošt, mnoho milých hostí z okolí, mnoho mládeže, která se výtečně bavila při zvucích

---

Organisační. Místní rada orelská konala ve středu dne 2. února měsíční schůzi, na jejímž programu bylo několik důležitých bodů. Především bylo usneseno s malým opožděním sice vyhověti nařízení Ústřední osvětové rady a uspořádati osvětovou školu. Povinnou účast má dorost a členstvo cvičící i necvičící. Za tou příčinou svolává se na tuto neděli, t. j. 13. t. m. na půl 3. hodinu odpol. členská schůze všeho dorostu i členstva do Lidového domu, kde bude vyložen účel a celý program osvětové školy, která potrvá deset týdnů. Přednášeti budou vedle bratra vzdělavatele také profesor obchodní akademie Kolář, učitel náboženství Kočandrle, pro ženy pí ředitelka Vlasáková a sl. C. Maděránková, učitelka náboženství. Dále se usnesla místní rada povoliti cvičitelskému sboru pořádání kabaretního večírku ve středu, dne 6. t. m. a uspořádati o masopustní neděli maškarní večírek v Lázeňském domě. Upozorňujeme naň již teď a zveme všecky přátele Orla k hojné návštěvě. — Konečně bylo jednáno také o pozvání našich jihoslovanských bratří k zájezdu do Lublaně na jejich tělocvičné slavnosti a shledáno, že i u nás by bylo dosti zájemců, kteří by se rádi tohoto zájezdu zúčastnili. Rozhodně s Orelskou výpravou **do Lublaně pojedou i zástupci jednoty** Orla z Teplic.

krásné Volínovy hudby až do 3 hod. ranní. Návštěvníci plesu byli vesměs spokojeni a slíbili, že při nejbližší příležitosti, to je na orelskou merendu zase přijdou. Jen to nás rmoutilo, že páni protektoři plesu nemohli se osobně zúčastniti. Bylo usneseno jim poslati srdečný plesový pozdrav.

Novosedlice u Teplic. Jestliže Pražáci mají svou první jarní pout na sv. Matěje, my v Novosedlicích začínáme již 13. února na sv. Valentina. Tohoto světce vzývali již před dávnými lety naši předkové v době moru a když na jeho přímluvu mor přestal, zasvětili mu svoji osadu i hrám. Proto se u nás svátek sv. Valentina slaví okázalým způsobem po celý týden. Denně konají se slavnostní bohoslužby s kázáním, které 20. února bude míti známý křesťansko-sociální politik, bývalý poslanec, prelát Dr. Václav Feierfeil. Jistě jako v uplynulých létech celý teplický kraj bude s námi oslavovati sv. Valentina

Duchcov

Sklárny české společnosti Lukešovy byly před časem tak poškozeny požárem, že provoz v nich musil býti zastaven a mnoho dělníků bylo propuštěno z práce. Tím potěšitelněji působí zpráva, že opravy poškozených objektů pokročily tou měrou, že tento týden zase se začíná pracovat ve dvou pecích. O chléb a zaměstnání připravení skláři se radují, že budou moci zase pracovati.

Most

Pohyb obyvatelstva. V měsíci lednu narodilo se u nás celkem osm dětí, zemřelo 10 osob, 6 mužů a 4 ženy, církevně oddány byly dva páry.

Ústí n. Lab.

Naše město má na správu státních drah skromnou, ale jistě oprávněnou žádost, kterou obnovuje každoročně, když se chystá vydání nových jízdních řádů. Docílili jsme již toho, že balkánský rychlík, který v poledne projíždí naší stanicí, aspoň minutu u nás zastaví, a četní cestující z Ústí i z celého kraje od Teplic mají možnost rychle a pohodlně dostati se do Prahy. Ale dosud se nám nepodařilo správu státních drah pohnouti k tomu, aby také zpáteční rychlík, který v 5 hod. odpol. vyjíždí z Prahy, v Ústí zastavil. A přece by tato kratičká jenom zastávka byla pravým dobrodiním pro přemnohé cestující, kteří by nemuseli až do noci čekati v Praze, ale časně večer ještě by se dostali do svých domovů. Snad se alespoň letos dočkáme příznivého vyřízení naší žádosti.

Roudnicko-Libochovicko

V neděli dne 30. ledna t. r. konal se za hojné účasti členů místní organisace ZOS. a zástupců Mladé generace, jakož i za přítomnosti župního tajemníka p. V. Mráze, který byl v zastoupení župního předsedy p. poslance Em. Kejmara, politický pohřeb všude ctěného, velmi zasloužilého a všude slyšitelného předsedy A. Urbana, takto realitního sensála v Roudnici n. Lab. a jeho pravé ruky tajemníka p. Huleny, mistra košíkářského tamtéž. Na valné hromadě bylo přítomno asi 100 členů, z nichž jako pozůstalí truchlící zůstali pouze tři, kteří pro další předsednický život hlasovali. — Ostatní jejich věrní je opustili. Nově zvoleným předsedou jest Antonín Hrouda, cementář a místopředsedou pak pan Mirosl. Espaner. Nevděčnost bratrů živnostníků k bývalým funkcionářům byla opravdu trpkou pilulkou pro oba dosavadní funkcionáře, kteří nebyli zvoleni ani za náhradníky do výboru. Tak končí politická sláva čís. 1., p. předsedy a po Roudnici se již vypráví, že následující čísla jsou již připravena. Nově zvoleným funkcionářům nastává opravdu nyní těžká práce, čehož jest důkazem žádost p. tajemníka, aby všichni byli svorni tak, aby se nemařila cílevědomá práce živnostenské strany na Roudnicku.

Lidový ples se velmi pěkně vydařil a to jak finančně, tak i velmi pěknou návštěvou. Ve směsi návštěvníků viděli jsme doktory, lékárníky vedle domkářů a dělníků ve družné, pravé lidové zábavě. Hudba pana Třísky velmi pěkně hrála, tak že se návštěvníkům ani domu nechtělo. Příští neděli se koná první lidový ples v Rovném a jistě naši roudničtí členové návštěvu Rovenským oplatí. Přejeme jim, aby i jejich ples byl tak zdařilý, jako ples náš.

Litoměřice

V těchto dnech odchází do nového působiště – Chomutova – velmi zasloužilý člen všech katolických spolků a předseda sběrny Záložny Hermes v Litoměřicích, pan Václav Kleinbauer. Litujeme jeho odchodu, doufáme však, že i v novém svém působišti bude pracovati pro rozvoj katolického hnutí a to jak politického, tak i hospodářského a do této nové práce přejeme mu mnoho štěstí a Božího požehnání.

Sběrna záložny Hermes konala v pondělí 7. II. svoji valnou hromadu. Zahájil ji předseda p. Kleinbauer, který také podal zprávu o její činnosti. Za rok 1937 přibylo sběrně přes 20.000 Kč vkladů a i po Novém roce projevují vkladatelé sběrně svoji důvěru a vklady přibývají. Předseda Keinbauer se současně se všemi spolupracovníky rozloučil, poněvadž odchází na nové působiště do Chomutova, kde se jistě ujme nejen práce v katolickém životě i tamější sběrně Hermes. Za Ústředí poděkoval p. Kleinbauerovi přednosta Křiklava, který ocenil jeho práci a nenáročnou obětavost a přál funkcionářům do nového období hodně zdaru a Božího požehnání. Při volbách funkcionářů zvolen předsedou sběrny p. Alois Stranský, stát. poříčný a předsedou dozorčí rady vldp. J. Roštenský, katecheta. V přátelském rozhovoru byla prodebatována řada námětů do nové činnosti.

–jok–

Sběrnám záložny Hermes

V poslední době jsou velmi často žádány naše sběrny o inkaso směnek nejrůznějších peněžních ústavů v ČSR., proto pokládáme za nutné upozorniti je na následující:

Je-li zaslána směnka peněžním ústavem k inkasu — řiďte se přesně podle pokynů, jaké Vám dotyčný peněžní ústav dal. Je-li směnka dlužníkem (akceptantem) zaplacena, pak jest manipulace velmi jednoduchá. Nutno pouze na rubu směnky potvrditi přijatou částku a dlužníku směnku vrátiti. Takové potvrzení musí se napsati inkoustem.

Jestliže je placena dlužníkem pouze část směnečné pohledávky, nesmíte příjem odepříti, a vystavíte potvrzení na zvláštní potvrzenku a směnku přes to předložíte notáři k protestu, žádal-li o protest peněžní ústav, — tedy tak, jako kdyby na ni vůbec placeno nebylo, jen notáře upozorníte na částečnou úhradu. Protest lze provésti také u soudu, v kterémžto případě se dostaví k dlužníkovi soudní úředník.

Povšechně pak připomínáme, že protest musí býti proveden, jedná-li se o směnku „umístěnou", nebo jinak řečeno „domicilovanou", tedy v takovém případě, je-li na směnce vepsáno obyčejně pod adresou dlužníka „Splatno u . . . . . .". Kdyby v tomto případě nebyla směnka protestována, ztratil by se směnečný postih na všechny na směnce podepsané, tedy dlužníka, vydavatele a všechny žiranty. Neprotestuje-li se směnka nedomicilovaná, ztrácí se směnečný nárok na vydatele a žiranty.

Směnky vystavené centrálou nebo kterýmkoli peněžním ústavem, kterým jste o inkaso požádáni — protestovati nemusíte, pokud ovšem byste nedostali příkaz, že směnka má býti protestována.

Protest musí býti proveden třetího dne po splatnosti, do 12. hodiny polední, při čemž den splatnosti počítá se jako den prvý. Je-li tedy směnka splatna 10. února 1938, nutno ji notáři nebo soudu předložiti nejdéle do 12. února do 12. hodiny polední. Připadne-li kterýkoliv z uvedených tří dnů na den sváteční, pak se lhůta k protestu o tento den vždy prodlouží. Proto pozor!

Prapory, stuhy, vlajky A. Liturgica A. Mestková, Praha II., Ječná 2.

Z legionářského života

Pomník francouzsko-československého přátelství v Darney. V roce 1918 událo se ve Francii několik významných rozhodnutí pro náš stát. Tak 29. června uznala francouzská vláda právo Čechoslováků na utvoření státu a druhého dne nato odevzdal president francouzské republiky, Poincaré, prapor 21. československému pluku v Darney. Tyto veliké dny mají být vzpomínány stále. Ve Francii se utvořil výbor, který si předsevzal postavit v Darney pomník československo-francouzskému přátelství a zřízení musea v radnici darneyské. Financování obou podniků bude oboustranné. Československá vláda odhlasovala již na krytí výloh položku 500.000 Kč.

Bratři legionáři použijte výhody zlevněného předplatného našeho listu a podle výzvy v minulém čísle poukažte neprodleně 20 Kč, čímž získáte na letošním ročníku slevu 4 Kč.

Slovensko ucti dvacáté výročí republiky postavením 33 pomníků presidentu Osvoboditeli a generálu Štefánikovi. V mnoha obcích budou zase zbudovány kulturní domy, v Kremnici jubilejní kavárna, jinde založeny sady a pod.

Co zajímá hraničáře

Jak Italové trestají hakenkrajclery svědčí nejlépe případ z italského, dříve tyrolského Bolzana, kde za zpívání hakenkreuzlerské písně odsoudili dva Němce do vyhnanství na pět, jednoho na čtyři a pět na tři roky. Všichni byli v železech dopraveni na vykázané místo trestu. Kdyby se to tak stalo u nás?

Česká škola u nás ve chlévě je ve zněmčelé obci Hlubočanech u Vyškova na Moravě. Je to v domku, kde před válkou rakouské úřady zakázaly vyučovat německé děti, později se z něho udělala pastouška a chlév pro obec. býka, nyní jest tam česká obecná škola a rodiče marně usilují o zjednání nápravy.

Do českých rukou přechází bývalé žerotínské panství v Třemešku na severní Moravě. Německý statkář Mautner byl nucen panství prodat společnosti Milady v Kvasicích, jejíž větší polovinu akcií vlastní fa Baťa a jiní čeští akcionáři. K panství patří též lihovar, v němž po řadě let nečinnosti bude v nejbližší době opět zahájen plný provoz.

24 milionů korun ročně vyberou naši Němci na Kulturverband a na Volkshilfe. Jak velmi málo vykonáme my, Češi, pro naše hraničáře, kteří dobrovolně a s nadšením pracují v pohraničí v zájmu státu a svého sebezachování.

Organisační

Mimořádná valná hromada Ústřední jednoty čsl. legionářů konala se v neděli 6. února 1938 v Brně za účasti 48 delegátů místních skupin. Zemský svaz v Čechách zastupovali br. Šuška, Foltín a Křiklava. Po obvyklých formalitách zahájil jednání br. předseda Metyš. Změna stanov, která byla přijata valnou hromadou r. 1937 byla na přání ministerstva vnitra různými dodatky doplněna a schválena. Referát podal br. jednatel JUC. Hudec. Schváleny návrhy zemského svazu v Čechách o uspořádání slavnostního sjezdu v rámci jubilejních oslav 20letého trvání republiky na sv. Václava v Praze, při kteréžto příležitosti bude odhalena pamětní deska br. podpl. Dr. V. Žáčkovi. Do Ústředního výboru kooptován br. Měchura z Bystřice pod Host. a zástupce Zemského Svazu v Čechách. Plesu v Praze súčastnil se br. předseda Metyš, plesu v Krouně br. jednatel Hudec a br. Žardecký. O Svatováclavské Stráži promluvil br. Křiklava.

Velká Praha. Schůze všech bratří z celé Prahy koná se v neděli 13. února 1938 na Strahově o 10. hod. dopolední. Budou podány zprávy z Brna, učiněny přípravy na ples a vydávány nové členské legitimace. Legitimace budou vyplňovány podle dotazníků a žádáme proto bratry, kteří ještě dotazník nevyplnili, aby tak učinili ihned.

Konkursy

V ústředí ministerstva zemědělství obsadí se 5 míst pomocných zřízenců. Žádosti do 2. března 1938. Bližší v Úředním listě č. 26.

Při okresu blatenském ustanoven bude prozatímní dělník výpomocný na opatřování prací cestářských. Bližší v Úředním listě č. 27. Žádosti do 1. března 1938.

Zastupitelstvo města Rakovníka vypisuje 2 systemisovaná místa smluv. policejních strážníků. Žádosti do 28. února 1932. Bližší v Úředním listě č. 27.

Státní nakladatelství v Praze hodlá propůjčiti několik míst pomocných zřízenců. Žádosti do 1. března 1938. Bližší v Úředním listě č. 27.

Město Kralupy n. Vlt. obsadí uprázdněné místo kancelářské pomocné síly mužské. Žádosti do 24. února 1938. Bližší v Úředním listě číslo 28.

Městské zastupitelstvo v Jindř. Hradci obsadí místo městského úředníka. Žádosti do 20. února 1938. Bližší v Úředním listě číslo 28.

Při městském úřadě ve Zlíně obsadí se 7 míst úřednických sil. Žádosti do 15. března 1938. Bližší v Úředním listě č. 30.

Ministerstvo veř. zdravotnictví obsadí místo technického úředníka. Žádosti do 28. února 1938. Bližší v Úředním listě č. 29.

Na Masarykově universitě obsadí se místo účetního úředníka. Žádosti do 15. března 1938. Bližší v Úředním listě č. 29.

Ministerstvo veř. zdrav. obsadí 4 místa v osobním stavu zdravotních úředníků. Žádosti do 20. února 1938. Bližší v Úředním listě č. 31.

CENTRÁLNÍ DROGERIE
„KRÁLÍK"
ROUDNICE - HUSOVA

Knihařství
ANTONÍN BAUTZ
provádí veškeré práce zakázkové, obchodní a nakladatelské.
PRAHA II., Podskalská 46.
Telefon 459-82.

PRO DOBRÉ BYDLENÍ
DOBRÝ NÁBYTEK
od fy R. BUKÁČEK Praha-Karlín, Královská tř. 47.
Odborné zařizování ústavů, vil, obchodů. Bohatý výběr, kvalitní výroba, levné ceny. — Telefon číslo 61705.

TISKOPISY
TELEFON 236-26
VŠECH DRUHŮ, MODERNĚ PROVEDENÉ, V DOBĚ NEJKRATŠÍ DODÁ TISKÁRNA
VLAST - A. DANĚK, PRAHA II., ŽITNÁ 26

Redakce, administrace a expedice v Praze II., U Půjčovny č. 4. Telefon č. 377-83. Předplatné Kč 24.– ročně, jednotlivé číslo po 50 hal. Vychází týdně v pátek. Kdo si ponechá dvě čísla a odebírání písemně nezastaví, považuje se za odběratele. Odběratelem přestává býti ten, kdo to administraci písemně oznámí. Novinová sazba povolena řed. poší a telegrafů v Praze p. čís. 175742/IIIa/1937. Dohlédací pošt. úřad Praha 25. Vydavatel a majitel Jednota přátel katolických legionářů, Praha II, U Půjčovny č. 4. Čís. pošt. spořitelny 210.512 (Záložna Hermes v Praze). Odpovědný redaktor Bedřich Klimeš. Tiskne tiskárna Vlast, n. A. Daněk v Praze II., Žitná 26. Řídí redakční kruh.

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**
Autor: **Jiří Sahula**
Názvy článků: **Dalekosáhlé změny v Německu, Rytířská povaha Otce vlasti, Lidová fronta ve Francii se rozpadává, Litoměřice**
Stránky: **[1], [2], [3], [4]**